

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12Co/205/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4113221371
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Zmeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4113221371.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Zmekovej a sudkýň JUDr. Renáty Pátrovičovej a JUDr. Denisy Šaligovej v právnej veci žalobcu: B. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom I., XXX XX Z. XXX/X, proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpenému advokátskou spoločnosťou WERNER & Co, s r.o., 831 01 Bratislava, so sídlom Stromová 54/A, o zaplatenie sumy 1.348 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 9C/212/2013-66 zo dňa 15.05.2014 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.348 eur s 9% úrokom z omeškania od 21.05.2013 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. S odkazom na ustanovenie § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, účinného do 30.06.2016 (ďalej len „OSP“) úspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, pretože si ich neuplatnil a ani mu žiadne nevznikli. Napokon tretím výrokom žalovaného zaviazal zaplatiť súdny poplatok vo výške 80,50 eura na účet súdu do troch dní. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobca sa domáhal zaplatenia žalovanej sumy s príslušenstvom právnym titulom bezdôvodného obohatenia, ktoré zaplatil žalovanému v súvislosti s uzavretím spotrebiteľskej zmluvy, na základe ktorej mu žalovaný poskytol úver 1.400 eur a on mu dlh splatil v celom rozsahu dňa 14.08.2012 spolu s poplatkom za poskytnutie úveru v sume 1.348 eur. Pred podaním žaloby vyzval žalovaného na vrátenie tejto sumy s ohľadom na stanovisko Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, podľa ktorého žalovaný v zmluve o úvere neuviedol zákonom vyžadovaný údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej aj „RPMN“), a teda takto poskytnutý úver je zo zákona bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný odmietol požiadavku žalobcu splniť s tým, že na základe vyhlásenia žalobcu mal poskytnuté prostriedky použiť na výkon zamestnania, a preto zmluvu nie je možné posudzovať ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Žalobca tvrdil, že je stredoškolský učiteľ - pedagóg, teda nie je podnikateľom a od žalovaného nepotreboval žiadne prostriedky na výkon povolania, pričom zmluvu vyplňal zamestnanec žalovaného, s ktorým sa o účele úveru nerozprávali; v kolektívnej zmluve zamestnávateľa a ani vo vyššej kolektívnej zmluve sa nenachádza údaj, že by zamestnávateľ preplácal na výkon povolania prostriedky zamestnancovi. Žalovaný v priebehu konania tvrdil, že nešlo o spotrebiteľský úver, ale o oprávnenie veriteľa plnenie poskytnúť; zamestnanie učiteľa je zároveň aj povolaním a podľa § 145 Zákonníka práce za dohodnutých podmienok v kolektívnej alebo v pracovnej zmluve zamestnávateľ poskytuje zamestnancovi náhrady za používanie vlastného náradia, vlastného zariadenia a vlastných predmetov potrebných na výkon práce.

2. Súd pri rozhodovaní vychádzal zo zistenia, že účastníci uzavreli dňa 19.07.2011 zmluvu o úvere číslo XXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver 1.400 eur a žalobca sa zaviazal túto sumu veriteľovi zaplatiť zvýšenú o poplatok vo výške 1.348 eur, t. j. celkovo 2.748 eur v 12 splátkach po 229 eur mesačne počnúc dňom 22.08.2011. V dodatku k zmluve žalobca podpísal vopred pripravený text - vyhlásenie, že poskytnuté finančné prostriedky použije na nákup technických zariadení za účelom výkonu zamestnania, pričom zamestnávateľom je Spojená škola, povolanie pedagóg; ide o opakovanú žiadosť o úver a finančné prostriedky žiada na výkon zamestnania. Účastníci zároveň uzavreli aj dohodu o zrážkach zo mzdy na uspokojenie pohľadávky veriteľa. Obrana žalovaného spočívala predovšetkým v tvrdení, že zmluva o úvere nie je zmluvou spotrebiteľskou a ani zmluvou o spotrebiteľskom úvere, lebo žalobca do právneho vzťahu vstúpil s tým, že peňažné prostriedky použije na výkon zamestnania a nie na osobnú potrebu, a teda zmluva o úvere nemusela obsahovať údaje o RPMN a ani ďalšie náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch.

3. Z právneho hľadiska súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil s odkazom na ustanovenia § 1 ods. 2, § 2, § 9 ods. 1,2,6,7,8, § 11 ods. 1,2, § 24 ods. 1,2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“ alebo „zákon“), ďalej s odkazom na Smernicu Rady ES č. 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, § 52 až § 54, § 451 ods. 1, 2 a § 457 Občianskeho zákonníka. Osobitne súd poukázal na ustanovenie § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Pre uplatnenie zákonom určeného spôsobu výkladu nie je podstatné zavinenie. Skutočnosť, že zmluvnú formuláciu je možné vysvetliť viacerými spôsobmi, je postačujúca k tomu, aby súd predmetné zmluvné ustanovenie ex offo vyložil priaznivejšie pre spotrebiteľa. Podľa záveru súdu je táto zmluva bez ohľadu na označenie zmluvou o poskytnutí spotrebiteľského úveru v zmysle § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože na jej základe poskytol peňažné prostriedky veriteľ, ktorý je zapísaný v registri veriteľov vedenom Národnou bankou Slovenska podľa § 20 zákona. Zmluva neobsahuje predpísané náležitosti podľa § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch, a preto je úver v zmysle § 11 zákona bezúročný a bez poplatkov. Argumentácia žalovaného o tom, že veriteľ je oprávnený a nie povinný poskytnúť úver, je iracionálnym argumentom, tendenčným a nenachádzajúcim logiku s postupom žalovaného, navyše keď je vedený v registri veriteľov poskytujúcich spotrebiteľské úvery. Vzhľadom na obsah žiadosti žalobcu bolo veriteľovi zrejmé, že spotrebiteľ je v pracovnom pomere a že predmetný zmluvný vzťah sa má spravovať ustanoveniami zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný sa snažil vyhnúť režimu zákona o spotrebiteľských úveroch, nekonal s odbornou starostlivosťou a predmetné formulované zmluvy predkladal na podpis dlžníkom, ktorí si nevedomovali dôsledky podpisu takýchto zmlúv. To však neznamená, že na nich nespadá režim ochrany spotrebiteľov. Prijatím plnenia vo výške úrokov a poplatkov nad rámec istiny došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu. Žalobca mal postavenie spotrebiteľa, keďže výkon práce učiteľa je jeho zamestnaním na základe pracovnoprávneho vzťahu; išlo teda o spotrebiteľský úver a zmluva a jej ustanovenia mali byť v súlade so zákonom na ochranu spotrebiteľa. Súd preto považoval žalobu za opodstatnenú a žalovaného zaviazal na zaplatenie žalovanej sumy spolu s úrokmi z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Zb. v znení účinnom do 31.01.2013, podľa ktorého výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Počiatok platenia úrokov z omeškania súd priznal žalobcovi v súlade so žalobou, aj keď k omeškaniu došlo skôr na základe výzvy žalobcu.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Uviedol, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd nekonal v súlade s ustanovením § 118 ods. 2 OSP, nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Zotrvával na svojom stanovisku prednesenom v prvoinštančnom konaní. Dodal, že žalobca potreboval úver na výkon zamestnania a tak mu bol úver aj poskytnutý. Listinné dôkazy predložené v konaní pritom jasne preukazujú existenciu zamestnania žalobcu s druhom práce učiteľa a poskytnutie úveru výlučne na výkon tohto zamestnania. Neexistuje teda skutkový základ na to, aby sa súd zaoberal povolaním žalobcu s jeho bližším obsahom. Namietal, že aplikované ustanovenie § 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch nadobudlo účinnosť až dňom 01.12.2011, pričom v čase uzavretia zmluvy sa pod spotrebiteľom rozumela fyzická osoba, ktorej je ponúknutý alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver

na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Súd posúdil vec nesprávne právne aj v časti žalovaným preukázanej absencie záväzku žalovaného poskytnúť úver žalobcovi. Došlo aj k nesprávnemu skutkovému zisteniu, pretože súd nevykonal žiadny dôkaz pre prijatie záveru o potrebe aplikácie § 9 ods. 7 zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd sa nezaoberal jeho námietkou, prečo je potrebné, aby zo strany žalovaného nebol daný záväzok, ale len oprávnenie poskytnúť úver; v tomto smere nie je rozsudok dostatočne odôvodnený a je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov. Namietal záver súdu o tom, že v prípade poskytnutia peňažných prostriedkov veriteľom registrovaným v registri veriteľov poskytujúcich spotrebiteľské úvery ide automaticky o zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Podľa textu zmluvy o úvere táto zmluva obsahuje aj z hľadiska účelu úveru kolónku „iný účel“, kedy ide o spotrebiteľský úver a v takom prípade má relevanciu údaj na zmluve o úvere o registrácii žalovaného v registri veriteľov poskytujúcich spotrebiteľské úvery. Za týmto účelom je v zmluve o úvere obsiahnutá aj kolónka pre uvedenie RPMN. V tejto veci je však zrejmé, že poskytnuté financovanie môže byť určené aj na iný ako spotrebiteľský účel. V odôvodnení rozsudku súdu absentuje aj údaj, o aký prípad bezdôvodného obohatenia ide, pričom sú len odcitoval jednotlivé skutkové podstaty bezdôvodného obohatenia.

5. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že odvolanie považuje za nedôvodné. Tvrdenie žalovaného, že úver bol poskytnutý na účel výkonu zamestnania, nie je pravdivé. Jeho zamestnávateľ, Spojená škola Nitra, mu poskytuje všetky potrebné prostriedky na výkon zamestnania a súd prvej inštancie sa s tým správne vysporiadal. Navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

6. V danej veci o odvolaní pôvodne rozhodol odvolací súd rozsudkom č. k. 7Co/12/2015-91 zo dňa 09.04.2015 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil a žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 OSP nepriznal.

7. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 26XCdo/11/2018 zo dňa 31.05.2018 tak, že rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uznesenia k tvrdeniu dovolateľa dovolací súd uviedol, že v rozhodnutí odvolacieho súdu sú zreteľne vysvetlené podstatné dôvody, uvedené ustanovenia, ktoré súd aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Dovoláním napadnuté rozhodnutie obsahuje i vysvetlenie úvah, ktorými sa pri rozhodovaní riadil a zodpovedajúcim spôsobom reagoval aj na argumentáciu žalovaného ohľadne účelu poskytnutia úveru. Prijaté právne závery sú primerane odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim § 220 ods. 2 CSP. Za procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. V danej veci však dovolací súd zohľadnil to, že žalobca sa k odvolaniu žalovaného písomne vyjadril podaním doručeným dňa 09.01.2015, avšak žalovaný sa nemal možnosť dozvedieť o tomto vyjadrení a prípadne sa nemu vyjadriť, lebo toto vyjadrenie mu nebolo doručené. Tým podľa dovolacieho súdu došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tým aj k odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) OSP, resp. teraz § 420 písm. f) CSP.

8. Obsah vyjadrenia žalobcu k podanému odvolaniu je uvedený vyššie v bode 5. odôvodnenia tohto rozsudku. Odvolací súd doručil dňa 26.10.2018 písomné vyjadrenie žalobcu právnenému zástupcovi žalovaného, ktorý naň nijako nereagoval.

9. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, účinného od 01.07.2016, ďalej len „CSP“), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP) ako aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 177 ods. 2 písm. c/, § 219 ods. 3 CSP) a po prejednaní veci urobil záver, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a ako taký ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Vo veci postupoval v súlade s ustanovením § 470 ods. 1, 2 prvej vety CSP, podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti, a právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Zároveň odvolací súd aplikoval ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť

len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Podľa obsahu spisu predmetom konania je vydanie bezdôvodného obohatenia na podklade spotrebiteľského vzťahu z dôvodu, že strany sporu si zmluvou o úvere zo dňa 19.07.2011 (v spise na č.l. 7) dojednali úver, ktorý žalovaný ako veriteľ poskytol žalobcovi ako dlžníkovi - podľa obsahu zmluvy - bez osobitného účelu a až následne uzavreli osobitný dodatok k zmluve o úvere datovaný tým istým dňom. Podľa tohto dodatku úver bol poskytnutý na výkon zamestnania žalobcu (v spise na č.l. 23). Súd prvej inštancie urobil záver, že pravdivosť tohto dojednania preukázaná nebola, keďže žalobca túto skutočnosť namietal s odôvodnením, že je zamestnaný ako stredoškolský učiteľ v pracovnom pomere, že on peniaze na nákup technických zariadení do zamestnania nepotreboval a že takéto vyhlásenie bolo urobené zo strany žalovaného účelovo.

11. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že ak ide o úver poskytovaný spotrebiteľovi na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania, je potrebné prednostne aplikovať občianskoprávne normy. Pri spotrebiteľskej zmluve spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom s dôverou bez možnosti individuálne ovplyvniť zmluvné podmienky. Spotrebiteľské zmluvy uzatvárajú dodávatelia s veľkým počtom zákazníkov s tým, že dodávateľ vopred určuje v návrhu obsah zmlúv a spotrebiteľ nemá možnosť žiadnym spôsobom zmeniť ich obsah, môže návrh len prijať alebo odmietnuť. Jednou z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcou z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch je aj údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov. Ide o porovnateľné číslo slúžiace spotrebiteľovi na orientáciu v ponukách rôznych finančných inštitúcií poskytujúcich úvery. S absenciou tohto údaju v zmluve o úvere zákon nespája neplatnosť zmluvy o úvere, ale spotrebiteľovi poskytuje ochranu spočívajúcu v tom, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na právnu fikciu, podľa ktorej sa poskytnutý úver bez zmluvného údaju o RPMN považujú za bezúročný a bez poplatkov, plnenie prijaté žalovaným od žalobcu je nesporné plnením bez právneho dôvodu, a teda ide o bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, ktoré musí vydať. Účel poskytnutých peňažných prostriedkov na výkon zamestnania tak, ako je vyplnený v predtlačí dodatku k zmluve o úvere uzavretej účastníkmi dňa 19.07.2011, nebol zo strany žalovaného v konaní preukázaný.

12. Dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úver bol poskytnutý na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania úverového dlžníka vo všeobecnosti ťaží toho, kto tvrdí takúto výnimku, majúcu za následok kvalifikácie úveru za tzv. iný, t. j. nespotrebiteľský úver, ktorý sa riadi výlučne úpravou v zmluve a Obchodnom zákonníku, v tomto prípade veriteľa. Bezpečným preukázaním tejto skutočnosti pritom nemôže byť len všeobecný údaj o uzavretí zmluvy o poskytnutí úveru na výkon zamestnania, ktorý neposkytuje odpoveď na otázku, aké je zamestnanie alebo povolanie odberateľa a aký konkrétny súvis s takýmto zamestnaním, povolaním či predmetom jeho činnosti vôbec uzavretie príslušnej zmluvy malo. Žalovaný svoju dôkaznú povinnosť v tomto smere nespĺnil, preto súd správne konštatoval, že vymedzenie účelu poskytnutia úveru "na výkon zamestnania" malo rovnaký dopad, ako keby v zmluve nebol jej účel vymedzený vôbec. To znamená, že súd prvej inštancie na vec musel aplikovať ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. Keďže je nesporné, že v zmluve o úvere chýba údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, čo je obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, takýto nedostatok zákon v ustanovení § 11 ods. 1 sankcionuje tým, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Dlžník je v takom prípade povinný vrátiť veriteľovi iba sumu, ktorá mu bola poskytnutá.

13. S ohľadom na uvedené v tejto veci mal žalobca ako dlžník povinnosť vrátiť žalovanému iba poskytnutý úver vo výške 1.400 eur a ak v skutočnosti žalovanému zaplatil okrem tejto sumy aj poplatok vo výške 1.348 eur, plnil bez právneho dôvodu. Toto plnenie prijaté žalovaným bez právneho dôvodu aj odvolací súd hodnotil ako bezdôvodné obohatenie, ktoré je žalovaný povinný žalobcovi vydať v súlade s ustanoveniami 451 ods. 1, 2, § 456 prvej vety a § 458 ods. 1 prvej vety Občianskeho zákonníka. Na tomto závere nemení nič ani rozdielna definícia pojmu „spotrebiteľ“ podľa § 2 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy oproti definícii tohto pojmu v zákone v aktuálnom znení.

14. Žalovaný v odvolaní namietal aj to, že súd porušil ustanovenie § 118 ods. 2 OSP, podľa ktorého „po vykonaní úkonov podľa odseku 1 predseda senátu alebo samosudca podľa doterajších výsledkov konania uvedie, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné,

ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné a ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané a ktoré dôkazy súd nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli“. Zo zápisnice o pojednávaní konanom dňa 15.05.2014 je zrejmé, že sudkyňa súdu prvej inštancie skutočne účastníkov neoboznámila s tým, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov považuje za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané a ktoré dôkazy nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli, avšak ani jeden z účastníkov námietku o procesnom pochybení nevzniesli a odvolací súd konštatoval, že toto procesné pochybenie nemalo za následok nesprávnosť rozhodnutia vo veci samej.

15. Odvolací súd s ohľadom na vyššie uvedené dôvody nepovažoval odvolanie žalovaného za opodstatnené, preto ho ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. V podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré dopĺňa navyše o to, že výrok o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok v sume 80,50 eura je poplatkom za návrh (žalobu). Žalobca bol totiž v konaní oslobodený od súdnych poplatkov podľa § 4 ods. 2 písm. za) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, a preto bol daný dôvod na vyrubenie súdneho poplatku žalovanému podľa § 2 ods. 2 prvej vety tohto zákona a položky 1 písm. a) sadzobníka súdnych poplatkov tohto zákona.

16. O náhrade trov odvolacieho konania aj dovolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 453 ods. 3 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi náhradu týchto trov nepriznal, pretože v tomto štádiu konania mu s ohľadom na obsah spisu žiadne trovy nevznikli a ani ich nepožadoval.

17. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací žalobu) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací žalobu) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).